

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **H. A. A.**
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ze dne 17. září 2018, č. j. MV-100080-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobce, státní příslušník Syrské arabské republiky, podal dne 7. 9. 2017 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie (dále také jen

„EU“) podle ustanovení § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále také jen „území“) a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu cizinců“), v níž uvedl, že je rodinným příslušníkem (synem) paní M.E. H.-R., občanky České republiky (dále také jen „ČR“). Dále uvedl, že na území ČR studuje na Univerzitě Karlově, Lékařskou fakultu v Hradci Králové.

2. Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „Ministerstvo vnitra“), svým rozhodnutím ze dne 11. 7. 2018, č. j. OAM-14072-28/PP-2017 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvedenou žádost zamítlo a udělilo žalobci výjezdní příkaz podle § 87e odst. 4 stejného zákona. Odůvodnění rozhodnutí je postaveno na zjištění správního orgánu I. stupně, že žalobce jako rodinný příslušník občana EU nedoprovází občanku EU paní M. E.- H.-R. na území a ani ji nenásleduje, neboť ta na území ČR nepobývá. V současné době je stále zaměstnána v Dubaji jako učitelka a pracovní poměr neukončila. Vzhledem k tomu, že žalobce nežije se svou matkou na území, byly naplněny důvody pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 27. 7. 2018 blanketní odvolání, s tím, že ho doplní ve lhůtě 15 dnů. V doplnění odvolání ze dne 24. 8. 2018 uvedl, že je rodinným příslušníkem občana ČR (své matky), která hodlá žít a pobývat na území dlouhodobě (přestěhovat se zpět do ČR) a pracovat zde a žalobce bude pokračovat ve studiu. Dále uvedl, že od 22. 9. 2017 je studentem medicíny a pro případ zamítnutí odvolání by rád požádal o dlouhodobý pobyt za účelem pokračování ve studiu.
4. Žalovaná odvolání žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále také jen „napadené rozhodnutí“), ztotožnila se se skutkovým zjištěním učiněným správním orgánem I. stupně i s právním posouzením věci. Uvedla, že z doplněného odvolání jasně vyplývá, že ani ke dni 24. 8. 2018 matka žalobce na území ČR nepobývá a tedy, že žalobce nenásleduje ani nedoprovází občana EU na území. Konstatovala, že smyslem udělení přechodného pobytu je, aby žadatel na území pobýval s občanem EU v návaznosti na podanou žádost a nikoli v blíže neurčené budoucnosti. Žalovaná dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedla, že napadené rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do rodinného života žalobce a jeho matky, neboť jim není odpírán společný pobyt na území, který může být realizován na základě studia žalobce. K alternativní žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt za účelem pokračování ve studiu v případě zamítnutí jeho odvolání žalovaná uvedla, že taková žádost je v odvolání nepřipustná.

II. Obsah žaloby

5. Rozhodnutí žalované napadl žalobce včas podanou žalobou. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Této žádosti krajský soud vyhověl usnesením ze dne 16. 11. 2018, č. j. 30 A 131/2018-32.
6. Žalobce namítal, že již v době sepisu odvolání byla jeho matka přestěhována na území ČR. Přicestovala dne 1. 7. 2018, jak ostatně oba avizovali při svém výsledku před správním orgánem I. stupně dne 17. 5. 2018. Správní orgán I. stupně nicméně nevyčkal,

zda jeho matka skutečně přicestuje a dne 29. 5. 2018 vydal výzvu ve smyslu § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), a následně dne 11. 7. 2018 vydal zamítavé rozhodnutí.

7. Žalobce uvedl, že je cizinec, je mu 20 let, dorozumívá se zatím pouze anglicky a vzhledem k tomu, že oba při svém výsledku potvrdili, že matka si pouze dořeší své záležitosti v Dubaji a přicestuje do ČR ihned po ukončení školního roku v Dubaji (ke dni 28. 6. 2018), což se i stalo, netušil, a v tomto směru ani nebyl správním orgánem poučen o tom, že by mu měl uvedenou skutečnost sdělit. Namítá, že pokud správní orgán I. stupně vydal dne 11. 7. 2018 rozhodnutí, v němž za konkrétní důvod zamítnutí žádosti označil skutečnost „že matka žalobce je v současné době stále zaměstnána v Dubaji jako učitelka a pracovní poměr stále ještě neukončila“, není patrné, z jakého konkrétního podkladu k tomuto závěru dospěl, neboť jeho matka byla v té době již přestěhována v ČR a žádný pracovní poměr v Dubaji uzavřen neměla. Správní orgán tak nemohl postavit na jisto, zda jeho matka pobývá či nepobývá na území. Vzhledem k tomu, že správní orgán je povinen rozhodovat podle skutkového stavu věci ke dni vydání rozhodnutí, žalobce namítá, že postup správního orgánu I. stupně byl v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu a jeho rozhodnutí stejně jako napadené rozhodnutí je nezákonné.
8. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí spolu s prvostupňovým rozhodnutím zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a zavázal jí k náhradě nákladů řízení žalobci.

III. Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Odkázala zejména na jeho část III, kde se k námitkám žalobce dostatečně podrobně vyjádřila a neshledává potřebu změny. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení na výzvu krajského soudu nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

11. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 7. 9. 2017 žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR dle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců, v níž uvedl, že bydlí v ČR jako jeho matka, která je v současné době v Dubaji. Dále uvedl, že bude v ČR studovat, doložil potvrzení o studiu Univerzity Karlovy, Lékařské fakulty v Hradci Králové ze dne 11. 5. 2017 pro akademický rok 2017/2018 (všeobecné lékařství s dobou studia 6 let) a rozhodnutí o přijetí ke studiu ze dne 9. 5. 2017.
12. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 6. 12. 2017 byla žádost žalobce zamítnuta podle ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce

nehodlá na území ČR pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce společně s občanem EU.

13. K odvolání žalobce žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc mu vrátila k dalšímu řízení s odůvodněním, že žádost žalobce byla nesprávně zamítnuta podle § 87b odst. 1 namísto podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
14. Dne 17. 5. 2018 provedl správní orgán I. stupně výslech žalobce i jeho matky. Žalobce uvedl, že jeho matka má občanství ČR dva roky, žije v Dubaji. Do ČR přicestovala k výslechu, byla zde ještě 15. 4. 2018 na dobu 10 dnů, to byla v ČR poprvé (*z prvního výslechu žalobce ze dne 9. 11. 2017 vyplynulo, že jeho matka žije v Dubaji přes 20 let, v ČR byla naposledy asi před 10 lety, v ČR spolu nebyli a nežili, v Dubaji žili společně do té doby, než žalobce odletěl do ČR*). Do Dubaje se bude zase vracet, neboť tam má nějaké nevyřízené záležitosti. Potom přijede do ČR a hodlá zde zůstat se žalobcem. Matka žalobce potvrdila, že odjede do Dubaje, aby tam ukončila práci. Pracuje jako učitelka a po skončení školního roku (v Dubaji končí dne 28. 6. 2018) by se měla vrátit do ČR.
15. Dne 29. 5. 2018 správní orgán vyzval žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu) ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy. Žalobce si výzvu převzal dne 1. 6. 2018, uvedené možnosti nevyužil.
16. Rozhodnutím ze dne 11. 7. 2018 správní orgán I. stupně žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu zamítl podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Odvolání proti němu žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila (viz výše).

B. Právní závěry

17. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
18. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce požádal o povolení k přechodnému pobytu na území podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle uvedeného ustanovení rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Podle ustanovení § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. a), c), d) a e), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, doklad o pobytu občana Evropské unie na území; to neplatí, pokud bylo občanu Evropské unie vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území nebo povolení k trvalému pobytu nebo jde-li o rodinného příslušníka občana České republiky, který je přihlášen k trvalému pobytu na území.
19. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 citovaného zákona.

20. Správní orgány dospěly ke shodnému závěru, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (tj. potomkem mladším 21 let) a byl oprávněn podat žádost o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b stejného zákona. Tato skutečnost není mezi stranami sporná.
21. Mezi stranami je sporné posouzení zákonné podmínky uvedené v § 87e odst. 1 písm. a) v souvislosti s § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zda žalobce jako rodinný příslušník občana EU „doprovází nebo následuje občana EU na území“. Správní orgány dospěly na základě provedeného správního řízení ke shodnému závěru, že žalobce sice pobývá v ČR, jeho matka však nikoli. Nežijí spolu na území ČR a tím byla dostatečně prokázána existence skutečností pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území. Žalovaná odůvodnila, že smyslem udělení přechodného pobytu je, aby žadatel na území pobýval s občanem EU v návaznosti na podanou žádost a nikoli v blíže neurčené budoucnosti.
22. Žalobce v žalobě namítal, že již v době sepisu odvolání byla jeho matka přestěhována na území ČR. Upřesnil, že přicestovala dne 1. 7. 2018, jak oba avizovali při svém výsledku před správním orgánem I. stupně dne 17. 5. 2018.
23. Uvedenou žalobní námitku krajský soud důvodnou neshledal. Žalobce své tvrzení nijak neprokázal. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že dne 27. 7. 2018 podal blanketní odvolání s tím, že bude následně doplněno. Dne 24. 8. 2018 své odvolání doplnil (viz výše bod 3. rozsudku), přičemž se ani nezmínil o tom, že by jeho matka již byla v ČR, či snad, že přicestovala již dne 1. 7. 2018, tedy ještě před rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Pokud dle žalobního tvrzení matka žalobce přicestovala do ČR již dne 1. 7. 2018, je s podivem, že tak důležitost skutečnost pro posouzení předmětné věci žalobce správnímu orgánu I. stupně nesdělil a dále že ji netvrdil ani neprokázal v rámci odvolacího řízení. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že nebyl správním orgánem poučen v tom smyslu, že by uvedenou skutečnost měl správnímu orgánu sdělit. Minimálně z prvostupňového rozhodnutí muselo být žalobci zřejmé, že důvodem zamítnutí jeho žádosti je právě skutečnost, že jeho matka na území ČR nepobývá. Nutno podotknout, že i v řízení před soudem zůstala tato skutečnost pouze v rovině tvrzení, k němuž žalobce nenabídl žádný důkaz. Uvedenou námitku proto soud hodnotí jako nedůvodnou.
24. Krajský soud zdůrazňuje, že řízení zahajované na základě žádosti je ovládáno zásadou dispoziční. Bylo na žalobci, aby správnímu orgánu I. stupně poskytl nezbytné informace a prokázal všechny skutečnosti, z nichž by plynulo splnění podmínek pro udělení požadovaného pobytového oprávnění. Tyto skutečnosti se žalobci prokázat nepodařilo, on i jeho matka vypovídali o stavu, který nastane teprve v budoucnosti. Dle platné právní úpravy je však rozhodující skutkový a právní stav v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že řízení o žádosti je ovládáno zásadou dispoziční a nikoli zásadou vyšetřovací (v řízeních zahájených ex officio), správní orgány zcela správně vycházely z podkladů, které jim žalobce poskytl v řízení před správním orgánem I. stupně. Nadto byl proveden i výslech žalobce a jeho matky a z jejich výpovědí je zřejmé, že matka žalobce do ČR poprvé přicestovala v roce 2018 toliko za účelem výsledku a že oba hovořili o stavu, který nastane teprve v budoucnosti (až matka ukončí školní rok v Dubaji, přestěhuje se do ČR). Krajský soud má za to, že žalobcem předložené listiny pro posouzení samotné žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu byly řádně

zhodnoceny, prvostupňový orgán následně v souladu se zákonem o pobytu cizinců zjišťoval, zda ve smyslu § 87b tohoto zákona je splněna podmínka doprovodu a následování občana EU na území, k čemuž využil také dokazování prostřednictvím výsledku žalobce a jeho matky. Tím prvostupňový orgán a žalovaná naplnily povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a provádět za tímto účelem důkazy, i pokud je účastník nenavrhoval (§ 3 a § 52 správního řádu). Hodnocením provedených důkazů se správní orgány obou stupňů ve svém rozhodnutí zabývaly, když zejména poukázaly na provedené výsledky. Podle názoru soudu žalobci byl dán prostor, aby při zjišťování skutkového stavu věci mohl spolupůsobit a uplatnit skutečnosti a důkazy svědčící v jeho prospěch. Této možnosti žalobce dostatečně nevyužil.

25. V případě žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí žadatel jako rodinný příslušník občana EU doprovázet občana EU na území nebo ho následovat, pokud takový občan EU na území již pobývá. Krajský soud se proto zcela ztotožňuje s hodnocením provedeným správními orgány a učiněným závěrem, že matka žalobce (občanka EU) na území ČR nepobývá. Byla tedy splněna zákonná podmínka pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce jako rodinný příslušník občana EU nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území. Na okraj soud poznamenává, že již z obsahu podané žádosti (a doloženého potvrzení o studiu) je zřejmé, že žalobcovo počínání bylo vedeno snahou získat pobytové oprávnění za účelem studia. Žalobce v odvolání i v žalobě zopakoval, že v ČR studuje. Dle názoru soudu žalobce může být úspěšný v řízení o některém jiném typu žádosti o pobytové oprávnění, a to právě za účelem studia. Ostatně o této možnosti byl žalobce informován již v napadeném rozhodnutí.
26. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a v souladu s relevantními ustanoveními zákona o pobytu cizinců, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná náhradu nákladů nenárokovala a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by jí v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. září 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu